

[Brusvang.]

ger, var der således ikke nogen klargøring af, hvilken virkning dette katalog skulle have. Der stod ikke noget om, at når et emne var optaget i kataloget, så havde det altså den virkning, at de forslag, der var fremsat om dette emne, skulle trækkes tilbage eller stilles i bero og ikke kunne føres igennem. Jeg har rejst dette spørgsmål før og er blevet afvist, men jeg mener stadig væk, at lidt mere opmærksomhed på den proceduremæssige side af sagen ved vore forligsforhandlinger måske kunne være af interesse.

Til slut skal jeg blot sige, at selvfølgelig kan vi ikke fra centrum-demokraternes side stemme for den kommunistiske dagsorden. Jeg kan på mit partis vegne give regeringen tilsagn om, når regeringen i slutningen af statsministerens indlæg giver udtryk for håb om, at der også fremover findes et ansvarligt flertal i dette folketing for en politik, der vil bekæmpe arbejdsløsheden, at centrum-demokraterne naturligvis er indforstået med at støtte regeringen på dette punkt.

Kurt Hansen (VS):

De løsningsforslag på krisen, som den socialdemokratiske regering og septemberforligets partier har lagt frem, er entydigt vendt imod arbejderklassen. Overenskomstindgreb, bedre afskrivningsmuligheder for kapital-ejerne, fordækte og ufordækte tilskud til kapitalejerne. Et septemberforlig, der yderligere styrkede den indkomstpolitiske linje, som man så kørt igennem decentralt på arbejdspladserne via nulpolitikken, et septemberforlig, der har været en udpræget støtte til arbejdsgiverne, så de kunne realisere deres planer om en yderligere udbytning af arbejdskraften, en yderligere repression af de mennesker, som skaber værdierne i dette samfund.

Det er stort set en videreførelse af den skitserede politik, som statsministeren har lagt op til i sin redegørelse i dag. Det er en linje, der vil være med til fortsat at sikre kapitalejerne den profit, som de hele tiden har forlangt. I det spil lader man arbejderklassen blive sorteper.

Det offentlige er et område, hvor regering og folketing virkelig har nogle muligheder for at skabe ordentlige løn- og arbejdsfor-

hold. Men hvad er det, der sker dér? Massive afskedigelser og enorme forringelser af løn- og arbejdsforhold. Staten pålægger kommunerne at betale moms af rengøringen. Hvad bliver konsekvensen? Rengøringsdamerne presses, ud over hvad der er på nogen måde acceptabelt, og samtidig presses de over i private rengøringselskaber, hvor der skal arbejdes dobbelt så hurtigt for 4-5 kr. mindre i timen. Hvis man ikke accepterer det, så er det simpelt hen bare ud af sit job. Kun dette folketing og ingen andre bærer ansvaret for den udvikling.

På hospitalsområdet har vi gennem en lang periode set, hvordan der er blevet forhandlet imellem de ansatte på sygehusene og de ansvarlige, ikke mindst for Københavns sygehusvæsen, og vi har set, hvordan bevillingerne langtfra kan slå til for at sikre ordentlige og anstændige behandlingsbetingelser for de patienter, der bliver indlagt, og rimelige arbejdsforhold for de ansatte. Vi har set, hvordan personalet under Københavns sygehusvæsen har været nødsaget til at afbryde de forhandlinger omkring økonomien, der har været i gang for at sikre ordentlige behandlingsbetingelser og anstændige løn- og arbejdsforhold. Der har simpelt hen været massevis af saglige påvisninger af, hvad konsekvenserne af nedskæringerne ville blive. Men over for denne påvisning af konsekvenserne har kun stået én ting, nemlig et sparediktat.

Lignende forhold gør sig gældende inden for HT-området. Chaufførerne presses mere og mere. Inden for dette område har man faktisk en af de allerstørste sygdomsprocenter, og indtil nu har man fra arbejdsministeriets side ikke ment, der var grund til en virkelig reel og dybtgående undersøgelse af chaufførernes arbejdsforhold. Dette på trods af, at VS gentagne gange har påpeget, hvilke arbejdsforhold der reelt påbydes disse chauffører.

Man kunne også i denne forbindelse nævne postarbejderne, som har været presset ud i nogle aktioner for at forsvare sig mod kæmpeafskedigelser og mod, at rationaliseringerne anvendes til afskedigelser. Jeg vil sige, som postarbejderne gentagne gange også har givet udtryk for det: man skal ikke være imod rationaliseringer, det er et spørgsmål om, hvordan de bliver brugt, hvordan de bliver anvendt, om de går di-